

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **Ing. A. R.**, narozený X
bytem Ch. 226, X Ch.
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Štípkem
sídlem Stodolní 741/15, 702 00 Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **I. J. R.**
bytem S. p. S. 128, X H.-S.

II. H., s. r. o., IČO X
sídlem H.-S. 23, X H.-S.
zastoupená advokátem Mgr. Marcelem Labounkem
sídlem Meziříčská 774, Rožnov pod Radhoštěm

III. F. M.
bytem V. 2552/10, X O. – Z.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2017, č. j. KUZL-79264/2016,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 27. 9. 2017, č. j. KUZL-79264/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Štípka, advokáta se sídlem Stodolní 741/15, 702 00 Moravská Ostrava.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 27. 11. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2017, č. j. KUZL-79264/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu H.-S. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 10. 2016, č. j. 6/10/2016-Roz., a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), rozhodl tak, že výrokem I. společnosti H., s. r. o., nenařídil odstranit pevnou překážku – závoru z ocelových trubek, umístěnou na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. S. p. S. Výrokem II. rozhodl dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), o tom, že na pozemku parc. č. X v úseku od hranice pozemků parc. č. X a X, až po hranici pozemku parc. č. X v k. ú. S. p. S. a na pozemku parc. č. X v k. ú. S. p. S. neexistuje veřejně přístupná účelová komunikace.

B. Žaloba

2. Žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Namítal, že na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. S. p. S. (dále jen pozemek „parc. č. X a X“) se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Sdělil, že předmětnou komunikaci do roku 2000 užívala široká veřejnost jako zkratku mezi obcemi H.-S. a P. B., dále jako pěší a cyklistickou trasu a cesta také sloužila jako přístup k lesu. V roce 2000 společnost H. s. r. o. postavila na komunikaci pevné překážky, prostřednictvím kterých zabránila užívání komunikace širokou veřejností. Tuto skutečnost správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nezohlednily.
3. Žalobce dále namítal, že z místního šetření, které se uskutečnilo dne 25. 7. 2016, vyplynulo, že předchozí vlastníci předmětné komunikace udělili konkludentní souhlas s veřejným užíváním komunikace, která existovala nejméně od roku 1939, což bylo prokázáno při místním šetření. Jedná se tak dle žalobce o komunikaci, která se nachází v území odnepaměti.
4. Žalobce uzavřel, že předmětná komunikace kumulativně splňuje všechny znaky veřejně přístupné komunikace, protože komunikace je znatelná v terénu, slouží jako spojnice nemovitostí, existoval souhlas předchozího vlastníka pozemku s veřejným užíváním a je současně splněna podmínka nutné komunikační potřeby. Z uvedených důvodů žalobce žádal, aby krajský soud vyslovil, že napadené rozhodnutí je nezákonné a zrušil jej.

C. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a žalovaný použil všechny důkazní prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci. Správní orgán I. stupně shromáždil veškeré podklady stanovené právními předpisy a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

6. Žalovaný dále sdělil, že úsek komunikace na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. S. p. S. byl do roku 2000 využíván pouze jako zkratka mezi obcemi H.-S. a P. B., nejednalo se tedy o komunikační spojnici, která by naplňovala znaky nutné komunikační potřeby. V průběhu správního řízení nebylo prokázáno užívání dané komunikace širokou veřejností z nutné komunikační potřeby, či že by se jednalo o tzv. výletní cestu, předmětná komunikace sloužila pouze úzkému okruhu osob. I před rokem 2000 byla předmětná komunikace využívána zejména k obsluze nemovitostí parc. č. X, X, X a X v k. ú. S. p. S. Ostatním uživatelům sloužila pouze jako cesta z pohodlí.
7. Dle žalovaného nebylo řízení zatíženo vadou, která by žalobce postihla na jeho procesních právech, žalobce také zásah do svých práv blíže nespecifikoval.

D. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

8. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

E. Relevantní skutečnosti vyplývající ze spisu

9. Ze správního spisu vyplynuly pro rozhodnutí věci tyto relevantní skutečnosti:
10. Žalobce podal dne 12. 8. 2010 ke správnímu orgánu I. stupně žádost „o zahájení správního řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí o přístupnosti účelové komunikace na pozemku p. č. X – ostatní plocha, ostatní komunikace v k. ú. S. p. S., obec H. – S.“. Žalobce v žádosti uvedl, že je spoluvlastníkem nemovitosti – rodinného domu č. p. X v obci H.-S. na pozemku parc. č. X v k. ú. S. p. S. K této nemovitosti vede komunikace na pozemku parc. č. X, která měla vždy charakter veřejné účelové komunikace a byla využívána žalobcem i jeho právními předchůdci. Dále v žádosti uvedl, že předmětná komunikace představuje jediný přístup k jeho nemovitosti, ve kterém je mu bráněno, jelikož nový vlastník komunikace, společnost H. s. r. o., umístila na komunikaci dvě závory.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 7. 7. 2016 pod č. j. 7/7/2016-MK oznámení o zahájení správního řízení ve věci odstranění pevných překážek z pozemní komunikace na pozemku parc. č. X v k. ú. S. p. S. Současně nařídil v této věci ústní jednání spojené s místním šetřením na posuzované komunikaci.
12. Dne 25. 7. 2016 se uskutečnilo ústní jednání a místní šetření na pozemní komunikaci na pozemku parc. č. X v k. ú. S. p. S., o čemž správní orgán I. stupně pořídil téhož dne protokol č. j. 25/7/2016-MK.
13. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2016, č. j. 6/10/2016-Roz., dospěl k závěru, že na pozemku parc. č. X v úseku od hranice pozemků parc. č. X a X, až po hranici pozemku parc. č. X a na pozemku parc. č. X, se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.
14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce brojil odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

F. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
17. Krajský soud se nejprve zabýval tím, jak je v platném právním řádu vymezena veřejně přístupná účelová komunikace a jaké definiční znaky musí splňovat.
18. Při posouzení této otázky je nutné vyjít předně z § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého je pozemní komunikací *dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti*. Pozemní komunikace se podle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích rozlišují podle svého určení, dopravního významu a stavebně – technického vybavení na čtyři kategorie - dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od ostatních kategorií pozemních komunikací, pro účelové komunikace platí, že jejich vlastníkem může být i osoba soukromého práva a rovněž o jejich vzniku nerozhodují správní orgány (§ 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *a contrario*), ale účelové komunikace vznikají přímo ze zákona při naplnění jejich definičních znaků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, a ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013-21).
19. Veřejně přístupná účelová komunikace dále podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích slouží *ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Pouze naplnění těchto podmínek však ke vzniku veřejné účelové komunikace na soukromém pozemku nestačí. Vznik veřejné účelové komunikace je zásahem do vlastnického práva, je proto nutné, aby byly naplněny další podmínky vyplývající z judikatury správních soudů a Ústavního soudu. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod totiž platí, že omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Ústavní soud proto ve svém nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, konstatoval, že pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva chybí, jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka. Je-li však takový souhlas vlastníka dán, nelze již o nuceném omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod hovořit. Ke vzniku veřejné účelové komunikace je tedy třeba udělení souhlasu vlastníka pozemku, na němž má komunikace vést.
20. Souhlas se vznikem účelové komunikace může přitom vlastník udělit buď výslovným prohlášením (věnováním), nebo i konkludentně. Pokud tedy vlastník neprojevil kvalifikovaný nesouhlas se vznikem účelové komunikace, platí, že jeho souhlas byl dán. K otázce kvalifikovaného nesouhlasu je možno odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které: „*jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66). Souhlasil-li vlastník se zřízením účelové komunikace, jsou jeho soukromá práva omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

21. Obecné užívání Nejvyšší správní soud vyložil podle právní teorie jako „*užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů*“ a konstatoval, že takový účinek nemůže být později vyloučen jednostranným úkonem vlastníka, který souhlas v minulosti (byť i konkludentně) udělil, ani jeho právních nástupců (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Z uvedeného vyplývá, že pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, kteří nejsou oprávněni ji ze své vůle uzavřít.
22. Další – na základě judikatury soudů odvozenou – podmínkou vzniku veřejné účelové komunikace je existence její ničím nenahraditelné komunikační nutnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42). Komunikační nezbytnost je posuzována v rámci proporcionality mezi veřejným zájmem v podobě využití cesty na soukromém pozemku a omezením v neprospěch vlastníků dotčeného pozemku. To znamená, že existuje-li jiný alternativní a vhodný způsob, jak sledovaného cíle dosáhnout a přitom neomezit vlastnické právo, je třeba dát přednost tomuto jinému způsobu.
23. K těmto dvěma dalším podmínkám pak ve smyslu shora citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, přistupuje další. Veřejná účelová komunikace nevznikne v případě, kdy bude komunikační spojení mezi nemovitostmi na daném pozemku zajištěno soukromoprávním institutem, jako například zřízením věcného břemene či prostřednictvím individuálních souhlasů apod.
24. Lze tedy shrnout, že k posouzení komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace musí být naplněny její zákonné znaky uvedené v § 2 odst. 1, 2 a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a dále další podmínky vyplývající z judikatury správních soudů a Ústavního soudu. Musí být tedy naplněny znaky: existence dopravní cesty, naplnění zákonného účelu, (alespoň konkludentně) udělený souhlas vlastníka příslušného pozemku či jeho právního předchůdce se vznikem této komunikace a znak nutné komunikační potřeby. Tyto znaky musí být splněny kumulativně, již v případě nesplnění jednoho znaku nelze o veřejné účelové komunikaci hovořit.
25. V nyní posuzované věci není mezi stranami sporu o prvních dvou znacích veřejné účelové komunikace. Naopak je sporné to, zda byl udělen souhlas vlastníka komunikace s veřejným užíváním a zda existuje nutná komunikační potřeba.
26. K těmto sporným znakům krajský soud sděluje, že je správní orgány v posuzované věci sice posoudily, ale podmínku souhlasu a nutné komunikační potřeby při svém hodnocení smísily, neboť u obou znaků zkoumaly obecné užívání, argumentovaly tzv. cestou z pohodlí, apod. Krajský soud však upozorňuje, že oba znaky je nutné posuzovat zvlášť, jelikož vycházejí ze zcela odlišných východisek. Rozdíl při posuzování znaku souhlasu a nutné komunikační potřeby se již zabýval Nejvyšší správní soud a v rozsudku ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, vyslovil, že „*souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost). Znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Oba uvedené znaky musí být naplněny, aby bylo možno na soukromém pozemku deklarovat veřejnou cestu, avšak zkoumat je třeba každý z nich zvlášť*“. U souhlasu je tudíž třeba zkoumat, zda byl splněn

znak obecného užívání, naopak naplnění znaku nutné komunikační potřeby je třeba zkoumat zvlášť u jednotlivých nemovitostí; tuto, u obou znaků odlišnou, úvahu správní orgány v posuzované věci neučinily.

27. Jednotlivé znaky je třeba posuzovat takto:

Souhlas vlastníka

28. Pro řádné posouzení toho, zda lze předmětnou komunikaci považovat za veřejnou účelovou komunikaci, musí nejprve správní orgány zjistit, zda v minulosti udělil některý z předchůdců současného vlastníka výslovný souhlas s veřejnou účelovou komunikací, resp. s tím, že mohou komunikaci užívat i osoby odlišné od jejího vlastníka (ze správního spisu toliko vyplývá, že výslovný souhlas nikdy neudělil současný vlastník).
29. Zjistí-li správní orgány, že podmínka výslovného souhlasu není splněna, musí dále zkoumat, zda byl či nebyl udělen souhlas konkludentní. V posuzované věci budou správní orgány zkoumat konkludentní souhlas pouze u předchozích vlastníků, jelikož současný vlastník dal vybudováním zábran jasně najevo, že s veřejným užíváním komunikace nesouhlasí. V této souvislosti si musí správní orgány dále ujasnit, zda některý z předchozích vlastníků nenabyl pozemek v restituci. Jedná se totiž o výjimku ze zásady přechodu souhlasu s obecným užíváním na právního nástupce, kterou je třeba vždy zohlednit.
30. Zjistí-li správní orgány, že lze shledat konkludentní souhlas předchůdců současného vlastníka komunikace s tím, aby komunikaci užívaly další osoby, musí se správní orgány zaměřit na to, k čemu byl souhlas udělen, protože pro rozhodování o veřejné účelové komunikaci je zodpovězení této otázky zcela zásadní.
31. Správní orgány mají povinnost zjistit, zda se při udělení souhlasu jednalo toliko o výprosu dle § 2189 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, či o souhlas s obecným užíváním komunikace. Při posuzování této otázky je třeba, aby se správní orgány nezabývaly pouze částí komunikace, která je předmětem řízení, ale zabývaly se širšími souvislostmi, tedy kým a jakým způsobem byla celá komunikace před jejím zahrazením užívána, komu sloužila a z jakých důvodů. Není tudíž dostačující, aby správní orgány zkoumaly souhlas vlastníků pouze s ohledem na výseč komunikace na pozemku parc. č. X v úseku od hranice pozemků parc. č. X a X, až po hranici pozemku parc. č. X v k. ú. S. p. S. a na pozemku parc. č. X v k. ú. S. p. S., ale musí zkoumat účel dřívější komunikace jako celku, i kdyby v současnosti některé její části už neexistovaly. Správní orgány na základě nastíněných kritérií musí dospět k jednoznačnému závěru, zda předmětnou komunikaci užívalo toliko omezené množství oprávněných osob, či zda lze shledat naplnění podmínky obecného užívání, tedy že komunikaci (v celé její délce) užíval neomezený okruh osob.
32. Teprve poté, co správní orgány vyřeší tuto otázku a dospějí k závěru, že lze shledat souhlas s obecným užíváním předmětné komunikace, mohou zkoumat další znak veřejných účelových komunikací, tedy nutnou komunikační potřebu.

Nutná komunikační potřeba

33. Při posuzování tohoto znaku již správní orgány musí posuzovat nutnou komunikační potřebu toliko ve vymezeném úseku předmětné komunikace, tedy ve výseči komunikace na pozemku parc. č. X v úseku od hranice pozemků parc. č. X a X, až po hranici pozemku parc. č. X a na pozemku parc. č. X. Znak nutné komunikační potřeby je významným korektivem a posuzování nutné komunikační potřeby v celé délce v minulosti existující

komunikace by bylo extenzivní a neúměrně by znevýhodňovalo současného vlastníka komunikace.

34. Nutnou komunikační potřebu proto nebudou správní orgány zkoumat s ohledem na uspořádání a využití v minulosti, ale je třeba, aby vycházely z aktuálního stavu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014-85 „*Při zjišťování existence veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je nezbytné posoudit splnění podmínky nutnosti komunikační potřeby i v případě, že právní předchůdce vlastníka komunikace souhlasil s jejím veřejným užíváním*“. Proto i kdyby existovala nutná komunikační potřeba v minulosti, ale v současnosti již vymizela, nelze dospět k závěru, že je tento znak naplněn.
35. Krajský soud zdůrazňuje, že nutná komunikační potřeba se posuzuje na rozdíl od souhlasu samostatně u jednotlivých nemovitostí. Na rozdíl od souhlasu tak budou správní orgány zkoumat nutnou komunikační potřebu zvlášť u jednotlivých nemovitostí a u těch budou muset zcela konkrétně popsat, zda lze komunikaci u těchto pozemků a staveb považovat za jediné spojení či nikoli. Teprve u tohoto znaku se správní orgány mohou zabývat tím, zda by byla komunikace užívána pouze jako „cesta z pohodlí“, kterou správní orgány při posuzování všech znaků veřejné účelové komunikace argumentovaly.
36. Pro úplnost krajský soud dodává, že správní orgány v rozhodované věci nezkoumaly, zda existují soukromoprávní tituly vlastníků dotčených nemovitostí, na jejichž základě by vlastníci přilehlých nemovitostí měli zaručenu dopravní obsluhu svých nemovitostí. Protože pokud by měli vlastníci svá práva zajištěna prostřednictvím soukromého práva, nebylo by namístě rozhodovat o veřejné účelové komunikaci. Tato skutečnost ze správního spisu nevyplývá.
37. Krajský soud uzavírá, že teprve poté, co správní orgány zodpoví shora uvedené otázky, mohou učinit jednoznačný závěr o tom, zda se jednalo či nikoli o veřejnou účelovou komunikaci či nikoli. Vzhledem k tomu, že žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé znaky veřejné účelové komunikace, shledal krajský soud žalobu důvodnou.

G. Závěr a náhrada nákladů

38. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud naopak neshledal důvod pro postup dle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s., ačkoliv jej žalobce ve své žalobě požadoval. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž netrpí takovými vadami, které by nemohly být zhojeny v odvolacím řízení a opačný postup by tak byl v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu a s tím spojeného požadavku na minimalizaci zásahů soudní moci do výkonu veřejné správy. Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle

§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 25. března 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu